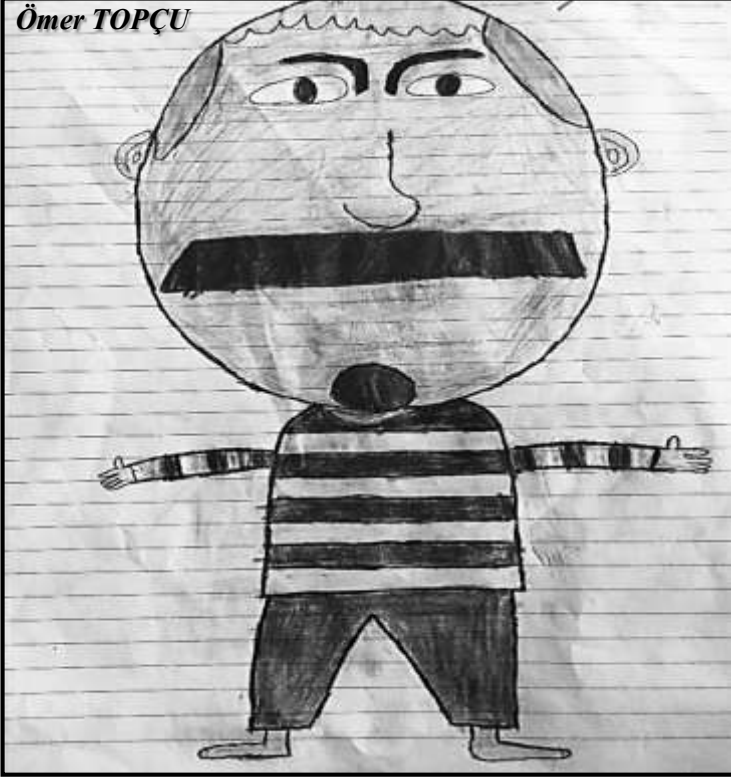

GÜLİSTAN

Gül Kokulu Kalemle

Kültür – Sanat – Edebiyat

Ömer TOPÇU

Şeyma ÇIPLAK SELAM OLSUN

Sana ilk sözüm “merhaba” olsun,
Son sözüm eşe dosta selam yüklü olsun,
Ömrünce her şey gönlünce olsun,
Tek dileğim senin gibi arkadaşım olsun.

Gözlerim senin güneşin olsun,
O üzgün gözlerin neşe ile dolsun,
Eğer beni unutursan
O zaman ağlamak bana helal olsun...

Selenay ÖZTÜRK HAYAT

Hayat bir ışıktır. Hayatı hissetmeden, içinde olmadan tadına varamayız. Hayat ikiye ayrılır: acı hayat, tatlı hayat. İkisinden birini tercih ederiz ya da ikisini de tatmak isteriz. Bazen bıkarız hayattan. Hayatın zor olduğunu düşündükçe bıkarız. Hayat amacımızı bulamadığımız için sorularımız cevapsız kalır. Hayata bazen de tatlı tarafından bakmak gerek. Çocuksak annemizi düşünüp mutlu olmak, anneysen çocuğumuzu düşünüp sevinmek gerek. Hemen bıkmamak, sabretmek gerek bazen...

Güzel anılarımızı hatırlayıp, mutlu anlarımızdan kalma fotoğraflarımıza bakıp o anlarımızı hatırlamamız gerek. Kötü olayları, mutsuz anları hatırlamamalıyız. Hep güzel anılarımızı hatırlayarak hayatın en tatlı yanından tadına bakmalıyız.

Mert ÖZBEK

PAYLAŞMANIN BEREKETİ

Yıllar önce bir topluluk varmış. Bu toplulukta komşular birbirine bir damla suyu bile çok görürlermiş. Hiç kimse bir başkasına yardım etmezmiş. Bir gün taa dünyanın öbür ucundan bu topluluğun yaşadığı şehre ticaret yapmaya Mehmet diye bir çocuk gelmiş babasıyla. Mehmet etrafını gözlemlemeyi seven meraklı bir çocukmuş. Yolculuk boyunca geçip gittikleri yerlere bakmış. İnsanlarının kıyafetlerine, kuşlarının rengine bakmış. Bu şehirde onu bekleyen güzellikleri hayal edip gelmiş onca yolu. Bir de gelmiş görmüş ki kimse kimseye yardım etmiyor. Herkesin yüzü asık. Mehmet ve babası mallarını satıp biran önce memleketine dönebilmek için hemen tezgahlarını kurup satışa başlamışlar ama çok uzun yoldan geldikleri için yorgunlarmış. Tezgahın önünden geçen bir adama yakınlarda yolcuların kalabileceği bir yer olup olmadığını sormuşlar.

Adam :

-“Bunu size söylerim ama bana para verirseniz.” demiş.

Yüzlerindeki şaşkınlığı görünce de oradan uzaklaşmış. Mehmet babasına:

-“Baba bunlar neden soru sorduk diye bizden para istiyor ki?” diye sormuş.

Babası:

-“Ben de bilmiyorum oğlum, herkesin başka başka adeti var ama en güzeli bizimki galiba.” demiş.

Baba oğul kimseye sormadan kendileri aramaya başlamışlar. Kalacak bir yer ararken az önce soru sordukları adamın bağırp yardım istediğini duymuşlar. Adama hırsızlar saldırmış ve çok dövmüştü. Mehmet ve babası koşup yetişti. Adamı kurtardılar ama bütün parası çalındı. Beş parasız yolda kalan adam eve nasıl gideceğini düşünüp duruyordu. Bu yaralı haliyle evine yürüyerek gitmesi mümkün değildi. Etraftan kimsenin de yabancı birine yardım etmeyeceğini biliyordu. Mehmet ve babası yarı baygın olan adamı kalacakları odaya taşıdılar. Bir hafta yaralı adama baktılar. Adam iyileşmişti. Mehmet ve babasına teşekkür etti. Evine gidebileceği kadar parayı da ona vermişlerdi. Bir soru için bile para isteyip cevap vermediği, yabancılar diye yüzüne bile bakmadığı insanlara hayatını borçlanmıştı. Mehmet ve babası mallarını satıp epey para kazandıktan sonra memleketlerine döndüler. Mehmet yol boyu gördüklerini, yaşadıklarını tanıdığı herkese bazen heyecanlı bazen de buruk anlattı. Mehmet ve babası her sene aynı şehirlere gitmeye başladılar ve her sene yardım ettikleri o adamla görüşüp bir sene boyunca başlarından geçenleri birbirlerine anlattılar. Çünkü hayatın paylaşarak güzelleşeceğini öğrenmişlerdi.

Şeyda ÇIPLAK
DOSTLUKLA UNUTMA

Doğru yoldasın
Of, deme sakın!
Sonunu getirme,
Tut kendini bekle!
Lütfen ağlama.
Unutma,
Korkma!
Laleler çiçek açmış,
Dostlar kucaklaşmış.

Unutmuş unutulmamış
Neler yaşamış, anılmış.
Unutma o ismi,
Tatlı sözleri,
Muhteşem kelimeleri,
Almamış, alınmamış.

Mert ÖZ
BAŞARININ SIRRI ÇALIŞMAKTIR

“Hiç kimse başarı merdivenlerini elleri cebinde tırmanmamıştır.”(J. KETH MOORHEAD) Çünkü başarmak zor ve meşakkatli bir yoldur. Başarı çalışmadan elde edilemez, çalışmak ise çabalamak ile olur. Bir şeyi yapmak istediğimizde önce onun için uğraşmamız gerekir. Hiç kimse oturduğu yerden bir iş, bir okul, bir ev sahibi olamamıştır. Aslında insanın sahip olduğu şeylerin arkasında koca bir emek vardır.

Mesela bir üniversite öğrencisine istediği bölümü kazandığı için çok imreniriz. Fakat bu başarısının arkasındaki çabasından, ayırdığı zamandan, günlük çalışma miktarından, bu başarıya ulaşmak için verdiği emekten haberimiz yoktur. Çalıştığı için o bölümü hak etmiştir ya da bir bebeği düşünelim, emeklemek için ne kadar çaba sarf etmektedir. Çabalarının sonunda ilk adımını atmayı başarır.

Aslında insan doğduğu andan itibaren sürekli bir şeyleri başarma çabasındadır. Asla kimsenin hayatında “Armut piş, ağzıma düş.” yoktur. Atalarımızın da dediği gibi emek olmadan yemek olmaz.

Hayrettin Efe ERDEMİR
BİLMEK GÜZELDİR

Ali Öğretmen bir gün yine sınıfına girdiğinde ortalık harman yerine dönmüştü. Bazı öğrenciler sınıfın içinde koşuşturuyor bazıları da sırasına oturmuş öğretmenlerinin gelmelerini bekliyordu. Ali Öğretmen öğrencileriyle selamlaştıktan sonra derse başladı.

Naile’ye:

-“ Bilmek Güzeldir adlı metni okur musun?” dedi.

Naile okumaya başladı. Okuduğu metinde bir erkek çocuğu vardı, adı Ahmet’ti. Ahmet çevre kirliliğini hiç önemsemiyordu. Ahmet’in babası bir iş yerinde çalışıyordu. Ahmet’in babasının adı Turgut’tu. Turgut Bey’in çalıştığı iş yeri iflas etmişti. İş yeri iflas edince Turgut Bey işsiz kaldı. Ahmet artık eskisi kadar yüzü gülmeyen babasını gördükçe çok üzülmüyordu. Babası derin derin düşünüp duruyordu. Eskisi gibi Ahmet’le futbol oynamıyor, ödevlerini yapmasına yardım etmiyordu. Artık Ahmet de mutsuz bir çocuktur. Hiçbir arkadaşına yaşadıklarını, hissettiklerini anlatamıyordu. Babasının mutsuzluğuyla açılan aralarındaki boşluğu hiçbir şey dolduramıyordu. Bir gün evlerinin önündeki parkta oynarken ağzıyla yavrusunu besleyen kuşu gördü. İlk defa böyle bir şey görüyordu. Demek ki hayvanların da bir ailesi, annesi, babası, çocukları vardı. Onlara yiyecek götürmeleri gerekiyordu. Peki Ahmet neden hiç fark etmemişti bunu? Peki daha başka neleri fark etmemişti? Her gün oraya gidip ağacın gölgesinde oturup etrafını gözlemlemeye başladı. Doğayı, insanları, hayvanları, bitkileri... Her gün yavrularını ağzıyla besleyen kuşlara baktı. Bazen birden fazla kuş gelip besliyordu yavruları. Kuşlar bile insanlardan çok yardımlaşyordu belli ki. Çünkü babası işsiz kaldığından beri hiçbir komşuları gelip sormamıştı hallerini. Ağacın gölgesinde bol bol vakit geçirirken ağaçla dertleşmeyi de öğrendi Ahmet. İyi kötü bütün dertlerini anlatıyordu ağaca. Ne söylese dinliyordu ağaç. Ne yüce şeydi bu ağaç kuşlara kucak açıp yuva olmuştu, Ahmet’e kucak açmış sırdaş olmuştu. Bir gün parktaki diğer çocuklar fark ettiler ağacı. Bunlar Ahmet’in eski hali gibi duyarsızdılar çevreye, çevre kirliliğine. Sapanlarını çıkarıp kuşlara taş attılar. Ahmet önlerinde durmaya çalıştı ama başaramadı. Anne kuşun kanadı kırılmıştı. Sallandı, düştü yere. Ahmet koştu hepsinden önce kaptı kuşu eve götürdü. Babası Ahmet’in elinde yaralı kuşu görünce sıyrıldı kendi yaralarından. Oğlunu fark etti, ailesini fark etti. Çünkü Ahmet kuş için endişelendiği kadar yavru kuşlar için de endişeleniyordu. Anne kuşa bir şey olursa yavrularına kim bakar diye ağlıyordu. Kuşlar oradan göçmek zorunda kalırsa ağaç yalnız kalır diye üzülmüyordu. Turgut Bey neleri ihmal ettiğini anladı. Doğa bir bütündü ailesine bakmanın bir yolu bulunurdu. Kuşun kanadını sarıp yuvasına bıraktılar. Yavru kuşları da Ahmet ile Turgut Bey besledi. Mahalledeki herkes onları seyrediyordu. Kuşa saldıran çocuklar bile imrenerek bakıyordu onlara. Turgut Bey hem çevrenin hem de ailesinin kıymetini bilmişti. Ahmet de doğanın, var olmanın değerini biliyordu artık.

Naile hikâyeyi okumayı bitirmişti. Bütün öğrenciler o kadar sessiz dinlemişti ki sınıfta çıt çıkmadı. Hepsi çok etkilenmiş benziyordu. Ali Öğretmen öğrencilerine de bildirmek istiyordu. Zil çalmadan önce şunları söyledi:

-“ Bilmek güzeldir çocuklar. Sevmeyi bilmek, seilmeyi bilmek, değer bilmek güzeldir. Bizi besleyip var eden doğanın kıymetini bilmek, doğayı ve insanı sevmek güzeldir. Ben hepimizi sevdiğim gibi doğayı da seviyorum. Sizlerin de artık çevrenize karşı daha duyarlı olacağınızı biliyorum. Bu yüzden diyorum ki bilmek güzeldir.”

Ali Öğretmen cümlesini bitirir bitirmez zil çaldı. Saniyesinde boşalan sınıfın içinde Ali Öğretmen yüzünde bir tebessümle baktı. Çünkü çok iyi biliyordu ki öğrencilerinin hepsi bahçedeki ağaçların gölgesine koşmuştu. Pencereden baktı ve aradıklarını tam da umduğu yerde buldu.

Elif Nur ÖNAL
BİR GÜN

Asya diye bir kız varmış. Asya çok akıllı bir kızmış ama kendine hiç güvenmezmiş. İçine kapanık, kendine verilecek görevleri başaramayacağını düşünen biriymiş. Sorulan soruların cevabını aklında evirir çevirir bulur, birinin bir sorunu olunca çözüm önerileri oluşturmuş ama bir türlü aklından geçirdiklerini söylemeye cesaret edemezmiş. Asya'nın Elvin adında yakın bir de arkadaşı varmış. Elvin, Asya'nın tersine özgüveni yüksek, sosyal biriymiş.

Asya'nın ailesi, öğretmenleri ve Elvin onu yüreklendirmeye çalışır, başarabileceği yarışmalara katılmasını teşvik edermiş. Ancak Asya biraz düşünür geri çevirmiş. Bir gün okulda şehitlerimizle ilgili şiir, resim, kompozisyon yarışması düzenlendiği duyurulmuş. Asya bunu duyduğunda çok heyecanlanmış. Şehitlerimize bir mektup yazabileceğini düşünmüş. Hatta nasıl başlayabileceği ile ilgili cümleleri kafasında sıralamaya bile başlamış. Tabi ki yarışmadan Elvin'in de haberi olmuş. O da çok heyecanlanmış yarışma için çalışmalara başlamış. Elvin Asya gibi kelimeleri kullanmakta usta değilmiş o resim çizmekte çok yetenekliymiş. Asya'nın konuşurken kurduğu cümleleri gördükçe hayran oluyor ona imreniyormuş. Bu yüzden de böyle yarışmalara katılmasını çok istiyormuş. Asya'ya:

-Eğer yarışmaya katılırsan kesin birinci olursun, diyormuş.

Asya ya başarısız olursam korkusuyla hemen çıkarmış yarışmayı aklından. Yazacağı mektuptan da yarışmanın ödülünden de içinde biriktirdiği cümlelerden de vazgeçmiş. Elvin, Asya'nın yine böyle yapacağını tahmin ettiği için hemen yanına gitmiş.

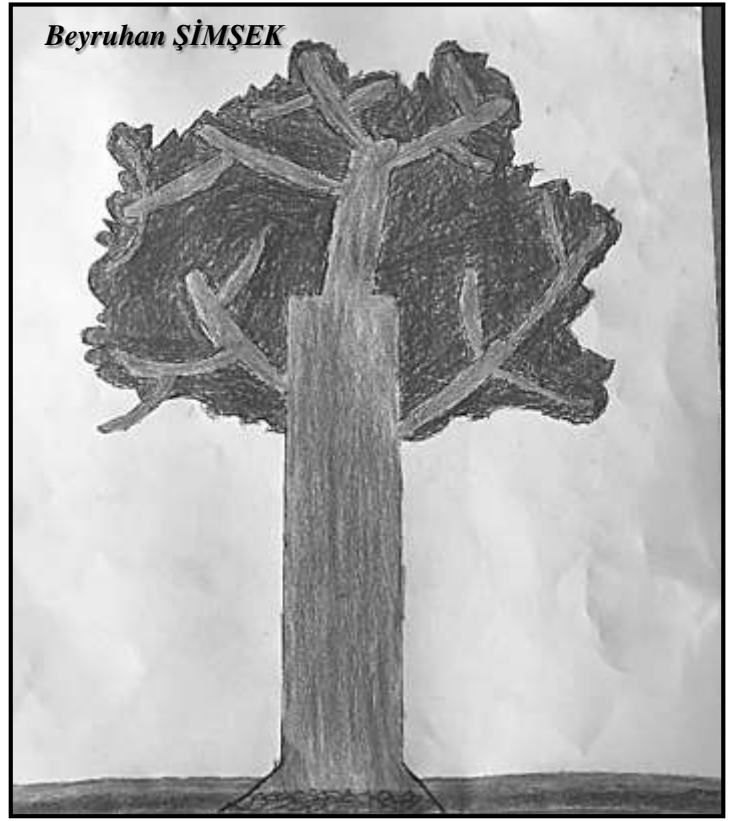
Elvin:

-Yapabilirsin çünkü yapabileceğine inanıyorum, sen de inan, demiş.

Yarışmaya hazırlanabilmeleri için verilen süre bir haftaydı. Asya biraz daha düşünmek için arkadaşından süre istedi. Her koşulda Elvin'in yanında olacağını biliyordu ama ya okuldaki diğer arkadaşları onunla dalga geçerse ne yapardı? Herkes beğenir miydi yazdıklarını? Öğretmenlerini, ailesini hayal kırıklığına uğratar mıydı acaba? Şimdi en azından yapabileceğini düşünüyorlardı ya dener de yapamazsa o zaman ne derlerdi? Sabaha kadar bu sorularla uykusuz kaldı. Sonra aklına bir fikir geldi. Yazdığını Elvin'e gösterip fikrini sorabilirdi. Elvin arkadaş canlısı ve çok dürüst bir insandı. Eğer ona yazdıklarını gösterirse ve gerçekten kötü yazmışsa Elvin ona doğruyu söyler hatta düzeltmesine bile yardım ederdi. Hem denemeden bilemezdi ki değil mi?

Sabah heyecanla okula gitti. Bahçeden girer girmez Elvin'in kendine doğru koşarak geldiğini gördü. Elvin:

Beyruhan ŞİMŞEK

-Asya kararını verdin mi?

Asya, asık bir suratla:

-Evet verdim,dedi.

Elvin onun yine kabul etmeyeceğini düşünüp üzülmüştü. Asya şaka yaptığını, katılmaya karar verdiğini söyledi. Elvin çok mutlu oldu. Asya yazacağı mektup üzerinde çalışırken Elvin de yarışmaya katılacağı resim ile ilgileniyordu. İlerledikçe birbirlerine eserlerini gösteriyor, fikir alışverişi yapıyorlardı. Son güne kadar çalışıp eserlerini teslim ettiler. Heyecanlı bekleyiş başlamıştı. Asya sık sık umutsuzluğa düşüyordu ama Elvin hep güzel olacağını söylüyor, umudunu kaybetmemesini öğütüyordu. Elvin Asya için küçük abla olmuştu ve çok değerliydi. Yarışma sonuçlandı ve en sonunda ikisinin de kendi dallarında birinci olduğu açıklandı. İki arkadaş birbirine sarılarak başarılarını kutladı. Asya artık neler yapabileceğini biliyordu. Elvin de arkadaşıyla gurur duymuştu. Kürsüye çıkıp eserini okumaya cesaret edemedi ama Elvin Asya'nın bir gün onu da yapabileceğini biliyordu. Bunu Asya da bir gün öğrenecekti ve o gün Elvin onun yanında olacaktı.

Ammar IRAK

Eif ŞİMŞEK

BENİ BIRAKIP GİTME SAKIN

Yeni geldin, hemen gidiyorsun,
Bu dünyayı terk ediyorsun.
Başka bir dünyaya gidiyorsun,
Neden beni bırakıyorsun?

Beni bırakıp gitme sakın!
Beni de al yanına,
Bırakma beni buralarda...
Ben ne yaparım yapayalnız, tek başıma?

Halime Betülay ERDOĞMUŞ
DÖRT MEVSİM

Dört mevsim
Yaz, kış
İlkbahar, sonbahar
Dört kardeş.

Yaz herkese karşı
Sıcak ve sevecen
Çok sever Güneş'i,
Hiç küsmez ona.

Kış öyle mi?
Buz gibi soğuk.
Güneş can düşman,
Yağmur, kar en yakın arkadaşı.

İlkbahar ikisine de eşit
Herkesi çok sever:
Güneş, yağmur, kar
Hepsinin yanında yeri var.

Sonbaharın işi rüzgarla
Çok sever vuuu vuuu seslerini,
Ağaçların yapraklarını dökmeyi,
Kuşları göndermeyi...

Elif ÖNAL
MUTLULUK KÖYÜ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir aile varmış. Ailenin maddi durumu pek iyi değilmiş. Bir köyde yaşarlarmış. Tarlada çalışıp rızıklarını kazanırlarmış. Mehmet Bey bir gün büyük çapasını evde unutmuş.

Oğlu Ali'ye:

-“Oğlum, büyük çapayı evde unutmuşum bir koşu gidip alır gelir misin?” demiş.

Ali:

-“Tabi ki baba, ben hemen gidip alır gelirim.” demiş ve koşarak eve gitmeye başlamış.

Ali köye yaklaştıkça köyün üstünü kara bir dumanın kaplamakta olduğunu görmüş. Köyden birinin başına bir kötülük gelmesinden korkarak koşmaya başlamış. Küçük tepeciği aşıp da köye baktığında yanmakta olan evin kendi evleri olduğunu gördü. Koşarak geldiği yolu geri gitmeye başladı. Anne ve babasına kötü haberi avaz avaz bağırarak verdi. Hep birlikte koşarak eve vardılar. Mehmet Bey hemen itfaiyeyi aradı ama ev ahşap olduğu için söndürdükten sonra da geriye pek bir şey kalmadı. Bütün eşyaları, erzakları, çocukların oyuncakları her şey yanmıştı. Ali, annesi ve Mehmet Bey evin karşısındaki taşa oturup kara kara düşünmeye başlamışlardı. Köylülerden biri Mehmet Bey'e:

-“Üzülme el ele verip hep beraber iyi, kötü bir ev yaparız.” dedi.

Hemen Mehmet Bey ve ailesini alıp götürdüler. Köydeki herkes aileyi evinde misafir etmek istiyordu ama onlar kimseye yük olmak istemiyordu. Kalacak yerleri de yoktu, komşuları çok iyi insanlardı. Onlar sayesinde ortada kalmamışları. Kimi kimsesi olmayan, yaşlı Hasan Amca'nın evine yerleşmeyi daha uygun gördüler. Ona da yardımımız dokunur, kimseye de yük olmayız diye düşündüler. Hoş kimsenin onların yük olacaklarını düşündükleri yoktu ama yine de böylesi daha uygun olur diye düşünmüşlerdi. Ertesi gün bütün köy hep birlikte Mehmet Beylere yeni bir ev yapmaya başladılar. Ali de babasına ve evde çalışanlara arkadaşlarıyla birlikte yardım ediyordu. Getir götür işlerini hep birlikte yapıyorlardı. Evin yapılması yaklaşık bir buçuk ay sürdü. Herkes çok yorulmuştu ama hepsi de sonuçtan çok memnundu. Eskisinden çok daha güzel ve büyük bir evi hep birlikte yapmışlardı.

Mehmet Bey ve ailesi evlerine taşındılar. Köylüler kendi aralarında para toplayıp Mehmet Bey'e vermek istediler. Kabul etmek istemedi. Ellerinden geleni yapmışlardı zaten. Günlerce işi gücü bırakıp ev için çalışmışlardı haklarını nasıl ödeyecekti? Israr edip verdiler. Hiçbir şeyleri kalmamıştı bu parayla ihtiyaçlarını gidermelerini söylediler. Mehmet Bey ve ailesi eski düzeninden de daha güzeline kavuşmuştu. Köylüleri olmasaydı ne yaparlardı düşünmek bile istemiyordu. Bunları düşünürken aklına birden evinde yapayalnız kalan Hasan Amca geldi. Ev eskisinden de büyüktü ona da fazlasıyla yer vardı. Hem kendisi müşkül durumdayken ona kapılarını açan, her şeyini bölüşen Hasan Amca değil miydi? Hasan Amca'yı alıp evlerine getirdiler. Paylaşmanın tadına varmışlardı bir kere, nasıl vazgeçebilirlerdi ki?